

KAHJU,

ET

ME EI

KOHTUNUD

romaan

Suzy Krause

Originaali tiitel:
Suzy Krause
Sorry I Missed You
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute või sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Liz Casel

Text copyright © 2020 by Elena Krause. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B10404221
ISBN 978-9949-82-822-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu emale ja isale

*Palun vabandust, et pärast minu eelmise raamatu lugemist hakati
minu kasvatuse pärast muret tundma. Vähemalt minu meelest tegite te
igati head tööd.*

HAIHTUMISJUTUD

Maude ja Richard

Täna oli Maude'i pulmapäev ja ta nägi oma kleidis jube välja. See pungitas ja lotendas ja puhitas ja lainetas. See tegi ta kaameks ja rõhutas kuidagi ka seda, mis Maude'i enda meelest oli tema halvim külg: tema nägu. Aga Richard sellest ei hooli; ta teadis seda, sest ta nägi kõiges jube välja ja mees ei hoolinud sellest kunagi, tegelikult ei paistnud ta seda isegi tähele panevat. Ta ei rääkinud eriti sellest, kuidas Maude välja nägi, aga ta ei olnud ka üks neist libedatest vanameestest, kes arutavad *teiste* naiste välimust. Selle asemel naeris ta laginal naise naljade üle, pidas temaga haaravaid vestlusi, valmistas talle ekstravagantseid toite ja hoidis avalikes kohtades uhkelt tema käest kinni. Ta mängis filmide vaatamise ajal eemalolevalt naise juustega, nagu oleksid need pikad ja pehmed, mitte lühikesed ja traatjad. Ta puudutas kiindunult naise nägu, kui ütles, et teda armastab, ning tema silmad tõmbusid naerukurdudesse, nagu ei suudaks uskuda, et tal on niimoodi vedanud. Iga kord, kui see juhtus, tundis Maude, kuidas tema enda silmad sama teevad.

Maude naeratas inimesekõrgusesse peeglistse ja tundis kõigi nende kortsude tõttu õudu. Üle kuuekümnesena oli igal juhul raskem uhketes riietes hea välja näha – mitte just võimatu, lihtsalt raskem kui kahekümne viiesena. Võisid lõputult kükke teha, iga päev

kümme kilomeetrit kõndida ja ihupiima tuletõrjevoolikust peale kanda – vahet polnud, sa olid oma kehas juba pikalt elanud ja see paistis välja. Esimest korda elus soovis Maude, et oleks abiellunud varastes kahekümnendates – see kleit oli mõeldud *tolle* pruudi jaoks. Ent siis mõtles ta sedasorti mehele, kelle oleks tollal välja valinud, ning naeris valjult ja otsustas enam mitte oma näo ja kopsaka keskkohta pärast muretseda, vaid nautida seda, et ta on realselt ja vastastikku armunud. Ehk oli otsus mitte muretseda üks väheseid asju, mis oli üle kuuekümneseena kergem.

Ja nii kogus ta kokku oma julguse ning kõik need tülli- ja satiini-kihid ning läks bussi peale, mis viis ta kesklinna kohtuhoone kõrvale parki, kus nad pidid enne tseremoonia algust fotograafiga kokku saama – Richardi idee. Bussis uudistati teda huviga ja ta naeratas häirimatult vastu. *Ehk peavad nad mind ilusaks*, mõtles ta ja enne kui ta jõudis selle mõtte peast visata, heitis ta selle endale ülle nagu teise kleidi ja kandis kogu teekonnal parki.

Fotograaf oli tema saabudes juba seal ega pannud teda esimese hooga tähele. Mees pildistas mingil põhjusel parajasti puud – tiirutas aeglaselt selle ümber, nagu oleks hoopis see pruut, keeras kaamerat ja askeldas selle kallal, pööras kõiki neid väikesi kettaid ning peatus aeg-ajalt, et päikese poole süngeid pilke heita, nagu ei oleks ta oodanud, et see kell kaks päeval niimoodi paistab.

Ta ei olnud professionaalne fotograaf, kõigest üks Richardi sõber, kellele meeldis pildistada. See tähendas, et tema töö oli odav, mis oli siin kõige olulisem. Maude'i ja Richardi pulmaalbumit ei anta põlvest põlve edasi, see vedeleb ainult mõned aastad diivanilaual, kuni Maude ja Richard on läinud, ning siis võtab keegi sellest pildid välja ja viskab need prügisse, ning album, kui sel veab, jõuab kahekümneviiesendise kleepsuga kuhugi teise ringi poodi. See oli Maude'il esimene abielu ja Richardil teine ning kummalgi polnud lapsi. Nende abielu ei olnud millegi algus peale abielu enda.

„Hei, Maude!“ tervitas fotograaf.

„Tere,“ kostis Maude. Tal ei olnud mehe nimi meeles.

„Sa näed väga ilus välja,“ kiitis fotograaf.

„Valevorst!“ naeris Maude. „Tee palju pilte meist musitamas ja selja tagant. Temast rohkem kui minust. Äkki saaksime teha mõned need naljakad pildid, kus pruut kimpu näo ees hoiab.“

„Okei,“ nõustus fotograaf kohmetu ilmega. „Sellest rääkides, äkki alustame pruudi portreedest? Ma lugesin, et paljud pruudid tahaksid mõnda pilti...“

„Ei, aitäh,“ vastas Maude kiiruga. „Minust üksi mitte ühtegi.“

„Aa, okei, muidugi, pole probleemi, vabandust,“ kinnitas fotograaf. Ta tegi puust veel ühe pildi.

„Ma lähen istun lihtsalt sinna pingile, kuni mu peigmees kohale jõuab,“ sõnas Maude, elevil mõttest, kuidas Richard puudega ääristatud rada pidi tema poole kõnnib, ülikond seljas, vaadates teda nii, nagu ta alati vaatas, nagu oleks ta ingel *ja* Jane Fonda *ja* ainus naine, kes on Maale veel jäänud.

Ta sättis oma ilusa kleidi pargipingil enda ümber ja silus juukseid ja tõmbas nimeta sõrmedega silmaalused üle, et näha, ega tema ripsmetušš ole laiali läinud, ning siis ta istus – ja istus, ja istus –, kuni hakkas mõtlema, kas ta oli Richardist valesti aru saanud, kui too oli soovitanud selles pargis kokku saada. Aga fotograaf oli ju siin ja kui suur oli tõenäosus, et nad mõlemad olid kohaga eksinud?

„Vabandust, ee... härra... fotograaf,“ hõikas Maude, tundes veidi piinlikkust, et tal noormehe nimi meeles ei olnud. „Ma lähen otsin taksofoni. Tulen kohe tagasi. Kui Richard peaks enne mind siia jõudma, pane ta end süüdi tundma, et ta nii palju hiljaks jäi, nõus?“ Ta naeratas, et oleks aru saada, et ta ei mõtle seda tõsiselt.

„Okei,“ kostis fotograaf, kel ei paistnud midagi olevat selle vastu, et teda fotograafiks kutsuti. See tundus teda isegi veidi puhevile ajavat. „Kas töötavaid taksofone üldse veel on?“

„Muidugi on töötavaid taksofone veel olemas!“ Maude turtsus naerda. „Kõigil ei ole ju taskus mobiili.“

Fotograaf pobises midagi selle kohta, et tema meelest on tegelikult tõesti kõigil mobiil taskus, ning Maude läks töötavat taksofoni otsima.

Tal oli õigus; üks oli kohe nurga taga ja ta toksis sellesse Richardi numbri, tundes end väga silmatorkavana. Pulmakleit on juba iseeneest väga silmatorkav asi –, aga tavaliselt tähendas pulmakleidi kandmine, et selles ei pidanud silma torkama üksipäini. Tavaliselt.

Telefon kutsus paar korda. Maude ei olnud veel endast väljas, ainult natuke mures. Kui mees vastu võtab, on asi hull; ta elas linnast kahekümne minuti kaugusel ja oli juba hiljaks jäänud. Ent kui ta vastu ei võta, võib asi veelgi halvem olla, sest, noh, kus ta siis *on*?

„Hallo?“

Hea küll. Halb, aga mitte hullem.

„Richard!“ hüüatas Maude. „Miks sa veel kodus oled?“

„Maude! Aa, Maude.“ Richard tundus tema häält kuuldes üllatunud. Kes talle tema meelest tema pulmapäeval veel helistama pidi?

Naine vaikis, oodates, millal emotsioonilaine taandub. Kõik oli hästi, kõik oli korras. Täna on ju tema pulmapäev! Aga samas ei ole Richard *siin*, nii et... „Kas... kas sa unustasid meie pulma ära, Richard?“

„Mm...“ Mehe hääl vibreeris telefonis. „Tead sa... jah. Ei! Ei, ei unustanud. Ei, ma olin... ma olen päris... üritan meelde tuletada seda... ütlust... kusagilt välja. Välja...?“

„Richard. On sinuga kõik korras?“ Mehe hääl ei kõlanud õigesti. Ta pudistas ja tundus olevat segaduses. Maude üritas mitte paanitseda. „Richard? Richard!“ Mida küsida tuligi, kui kahtlustasid, et teisel on insult? Selle jaoks oli mingi lühend. *FAST*. See see oligi. Nägu. Käed... midagi, midagi veel. Küll see talle käigu pealt meelde tuleb, praegu on oluline kiirus. „Hea küll, Richard, *nägu*...“

Selle peale puhkes Richard naerma. „Näost välja? Ei! *Näost* välja!“ Ta naeris nii ägedalt, et tal oli raske lauset kokku panna. „*Verest* välja! See’p see ongi. Aga see ei saa ka õige olla. See on täitsa ab... absur...“

Torus kõlas kurisev heli, millele järgnes mahlakas rõhatus. „Verest väljas! Haa! „Maude, ma olen abiellumiseks liiga verest väljas. Mu veri...“ Mees naeris nii, et ei suutnud lauset lõpetada.

„Sa oled purjus,“ lausus Maude iseennastki üllatades. Ta ütles need sõnad välja veel enne, kui need talle pähe jõudsid. Ta ei olnud vihane, veel mitte; ta polnud isegi kindel, kas on ärkvel. See võis vabalt ka unenägu olla, üks sedasorti unenägu, kus ollakse rahvamassi ees alasti. Ainult et tema oli alastuse vastand; tema oli liiga uhkelt riides. Ja tema joobes kihlatu naeris pööraselt täiesti ebanaljaka vana idioomi üle, mis tähendas sisuliselt, et ta ei tahtnud naisega abieluda. Iga hetk hakkab ta kätega lehvitama ja lendab koos telefoni-putkaga minema ning siis ärkab ta oma pulmapäeval üles ja naerab omaette selle üle ning võib-olla jutustab pärast ka Richardile – mesinädalatel. Nad pidid Canmore'i sõitma. Neil oli mesinädalate sviit võetud. Nad lähevad ühel päeval Banffi ja sõidavad gondliga Sulphur Mountaini tippu.

„Ei!“ röögatas Richard jälle naerdes. „Noh... jah. Jah. See on *küll* tōsi.“ Ta oli täiesti arust ära. „Ma pean minema, Maude. See kõik...“ Mees katkestas kõne.

Ja seal Maude siis seisis, Scarth Streetil telefoniputkas, viimseni segaduses ja ootamatult liiga uhkelt riides. Tema süda ei olnud murdunud, aga see tuleb hiljem, kui šokk üle läheb.

See kõik... absurdne.

Hästi öeldud, Richard.

See polnudki siis Maude'i pulmapäev.

Ta saatis fotograafi koju ja tühistas tseremoonia ning siis läks ka ise koju ja võttis selle totaka kleidi seljast – nii piinlik kui seda ka polnud selga panna, oli selle seljast võtmine ja elu eest tagasi kenasse karpi pressimine lausa alandav.

Siis jäi üle ainult oodata, millal Richard kaineks saab ja talle helistab, et vabandada ja oma veidrat käitumist selgitada, ent seda mees ei teinud. Gondlisõitu Sulphur Mountaini tippu ei pidanud kunagi tulema.